

Ondřej Štochl studoval na konzervatoři v Praze hru na violu a skladbu. Ve studiích pokračoval na hudební fakultě AMU – obor skladba ve třídě prof. Marka Kopelenta. Věnuje se především tvorbě komorních a orchestrálních skladeb, někdy s vokální či elektronickou složkou. Je spoluzakladatelem *Konvergence*, kde působí jako umělecký vedoucí, skladatel a violista.

Tři echa před úplňkem

Slábnutí světla zapadajícího slunce, které postupně nahradí svit měsíce v úplňku... Je v tom pro mne důležitá symbolika. V onom intimním, tichém světle měsíce jako by více vyniklo jen to opravdu podstatné z už prožitého. Měsíční světlo, studený odraz živoucího slunečního žáru, symbolizuje chladný a zároveň velmi intenzivní pohled na smysl něčeho, co se stalo, už dostatečně vychladlý od prudkých až zbrklých emocí. V této verzi původně klavírní skladby dochází k propojení jednotlivých částí sólovými vstupy violoncella. Proces proměny světla (a vztahu k nedávné přítomnosti stávající se vzpomínkou) je tak plynulejší. Získává ale i novou rovinu – violoncellista tvoří jakési alter-ego sólovému klavíru. Hraje pasivněji, komentuje s větším odstupem...

Arvo Pärt pochází ze starobylého města Paide v centrálním Estonsku, vystudoval konzervatoř v Talinnu. Při práci ve zvukovém studiu Estonského rozhlasu komponoval pod vlivem dodekafonie, serialismu, techniky koláže a dalších moderních trendů. V polovině 70. let po velké tvůrčí krizi a období, kdy o uvádění své hudby musel bojovat s režimem, vyvinul Pärt vlastní originální jazyk, který pojmenoval *tintinnabuli* (z latinského slova pro zvonky). Jde o techniku, v níž se odráží důkladné studium hudby starších epoch a touha po vnitřní harmonii založené na křesťanských hodnotách.

První verzi **Fratres** (Bratři) napsal Pärt v roce 1977 a posléze vytvořil několik verzí v různém obsazení. Charakteristické pro skladbu je současné zaznívání dvou tonalit: organový bod ve formě kvinty a-e spolu s tintinnabuli hlasem opisujícím kvintakord a-moll reprezentují jeden pól, melodický hlas, pohybující se v harmonické d-moll, tvoří pól druhý; přičemž melodická křivka gravituje okolo centrálního tónu, a při každém novém opakování tématu se tento tón posouvá o tercii níže.

Newyorský skladatel **Morton Feldman** studoval skladbu u Stefana Wolpe a Edgara Varése. Zásadní pro něj bylo setkání s Johnem Cagem v roce 1949, s nímž ho pojilo celoživotní přátelství, umělecky důležité pak i pro hudební vývoj v Americe 50. let. Feldmanův styl se vyvinul v absolutně intuitivní kompozice, v nichž není možné rozpoznat jakýkoli systém. Hojně pracoval s improvizací a grafickou notací.

V roce 1960 začal komponovat sérii pěti instrumentálních skladeb s názvem *Durations*, v nichž je pevně zapsaná notace příslušných partů, avšak interpreti, začínající ve stejný moment, sami svobodně volí duratu jednotlivých tónů v rámci stanoveného tempa. **Durations II** pro violoncello a klavír je z celé série nejkratší, plyne ve velmi pomalém tempu, v tiché a jemně disonantní zvukové rovině, přičemž v průběhu se tónové platformy střetávají (nebo lépe mohou střetnout) a vytváří tak dojem prokomponovaného celku. Feldman chtěl, aby se interpreti vyvarovali zvuku „lineárního kontrastu“.

Felix Nagl (*1991), ve Stuttgartu působící klavírista, sound-artist a performer soudobé hudby. Studoval v Salcburku, ve Vídni a Stockholmu, v současnosti dokončuje magisterské studium soudobé klavírní hudby u Nicolase Hodgese ve Stuttgartu. Spolupracuje se skladateli, performery a multimediálními umělci, věnuje se i elektroakustické hudbě.

Simon Nagl (*1978) studoval hru na violoncello na Univerzitě Mozarteum v Salcburku a kulturní management v Salcburku. Vyučuje hru na violoncello a kontrabas na několika hudebních školách v jihovýchodní oblasti bavorského regionu. Kromě toho působí jako projektový manažer Chiemgau Youth Symphony Orchestra. V Salcburgu je Simon aktivní v organizování koncertů v různých pevnostech, hradních prostorách apod. a především na zámku Mirabell v Salcburgu. Současně se věnuje společně se svým bratrem Felixem interpretaci soudobé hudební tvorby.

Michaela Pálka Plachká studovala na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, dále obor kompozice na AMU v Praze u Prof. Juraje Filase. V rámci studia absolvovala stáž na Universität der Musik und Darstellende Kunst ve Vídni a zúčastnila se dalších mezinárodních kompozičních kurzů. Dva roky také studovala výtvarný obor na Lidové konzervatoři v Ostravě. V současné době dokončuje postgraduální studium na AMU v Praze se zaměřením na zvukové instalace. Ve svých skladbách se nechává inspirovat literaturou i výtvarným uměním. Zajímavým obohacením pro její tvorbu je v poslední době také práce s lidmi, s energií, vnímání různých dimenzí světa a bytí a cyklická povaha života.

Skladba **Proměny** pro klavír a violoncello je inspirována myšlenkovým okruhem, který mě zajímá již dlouho – cyklická povaha života, proměny vnitřní i vnější, zrání, myšlenky z knihy proměn I-Ťinga... Skladba je věnována mým dětem, protože díky nim vidím ty nejkrásnější proměny života.

Hmaty...doteky | Dotek... už samotný pojem vytváří představu něčeho příjemného, teplého. Mezi neosobním hmatem a přívětivým dotekem je poměrně velká vzdálenost, a přitom – hranice mezi nimi může být docela tenká. Setkávám se s nimi každý den ve své praxi. Často přichází lidé s různými bolestmi, jiní se stresy a někdo přichází jen tak, odpočinout si a nechat se opečovávat. Jednou večer jsem si všimla svého odrazu ve skle balkonových dveří. Odrazu vlastních rukou kreslících na zádech odpočívajícího člověka obrazce, které se zrodí a hned zase umírají. Obrazce, které žijí jen v momentě dotyku. Začala jsem si pohrávat s myšlenkou, jak je zachytit a zhmotnit. V mysli se mi vytvářel koncept, který by propojil moji hudební tvorbu (současnou i minulou) se zvukovým světem krásného místa, ve kterém již pátým rokem žijeme a jakousi pohybovou esenci masáží a terapií.

Oslovila jsem několik tvůrčích duší ke spolupráci, kterým tímto velice děkuji. Tomáš Pálka se podílel na realizaci elektroakustické části svou invencí i kousky vlastní hudby, Michaela Doláková vytvořila pohybový příběh a výtvarné stránky se zhostila Věra Pelešková. Přála jsem si, aby se jednotlivé složky inspirovaly mou ideou, ale zároveň jsem chtěla nechat všem dostatek volného prostoru. Také part klarinetu je částečně improvizací. V tomto ohledu jsou **Hmaty...doteky** jakýmsi autorským setkáváním a vzájemným dotýkáním se.

Je až zvláštní, jak významnou se ukázala být symbolika čísla pět. Pět let v Ruhpoldingu a zvuky pěti elementů nahraných v ruhpoldingském okolí jsou přetaveny do pěti zastavení na symbolické cestě, kterou prochází hráč na klarinet. Každé místo přináší něco nového a zároveň vzpomínky na to uplynulé. Minulé a budoucí se věčně dotýkají v neustále probíhajícím **TEĎ**.

Witold Lutoslawski je vedle Krzysztofa Pendereckého nejznámějším a nejoceňovanějším polským skladatelem. Jeho kompoziční dráhu můžeme rozdělit do několika etap: v raném období tvořil tonálně a dodekafonně, v dalším období, které se datuje od slavné *Smuteční hudby za Bélu Bartóka* z roku 1958, u něj nastal rozchod s tonalitou a později se Lutoslawski obrátil k dalším kompozičním směrům, jako je *serialita* a zejména *kontrolovaná aleatorika*.

„**Grave** jsem napsal k uctění památky muzikologa Stefana Jarocińskiego. Jak známo, byl obdivovatelem Debussyho, a tak jsem považoval za příhodné použít první čtyři tóny z *Pelléa a Mélisandy* na začátku této skladby jako výchozí bod melodie violoncella. Skladba má formu metamorfózy, v průběhu které (stejně jako v mé *Smuteční hudbě*) projde rytmická složka postupným rozkladem, z něhož se zrodí iluze vůbec nejrychlejšího tempa. V závěru se navrátí čtyři tóny z *Pelléa*“.

Tomáš Pálka vystudoval kompozici na brněnské konzervatoři u Pavla Zemka-Nováka a dále na hudební fakultě AMU u Marka Kopelenta. Postgraduální studium skladby absolvoval ve třídě Milana Slavického. Je spoluzakladatelem a předsedou skladatelského spolku a souboru *Konvergence*. Ve svých skladbách se zaměřuje k vyjadřování svého vztahu k duchovním hodnotám.

Landscape: AlpenQuelle

Motto: *Vítr vane, kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha. (Jan 3,8-8) | Cílem života, jeho jediným cílem, je být svobodný. (R. H. Blyth)*

Neustále jsme konfrontováni skutečností, událostmi teď a tady. Člověk má současně tendenci plynutí událostí ovlivňovat, plánovat a řídit, a to i retrospektivně. Toto plánování nebo možná lépe projektování významně ovlivňuje další směřování nebo vychylování ze zaběhnutého systému. Mnozí se snaží překračovat vlastní oblast tzv. komfortní zóny v touze poznat či poznávat skutečnost a pravou podstatu věcí stále hlouběji. Mnohé se tak vyjasňuje, člověk se dostává krok za krokem dál. Ve chvíli, kdy se však dotkne dalšího stupně, poznává, že je jen zase „pouze“ o krůček dál v nikdy nekončící spirále...

Mistři zenové meditace říkají, že nic ve skutečnosti neexistuje. Není žádný subjekt, který pozoruje ani žádný objekt, který by mohl být pozorován. Je jen běh událostí a konání. Nic není skutečně uchopitelné, byť jen na okamžik, neboť vše je v neustálém pohybu. Skladba *Landscape: AlpenQuelle* zrcadlí tento životní pocit a dosavadní zkušenost.